

теленъ подвигъ, та да зематъ и тѣ тукъ участие отблизу както въ тия приготовления, така и въ самия този подвигъ, кога дрънне неговиятъ часъ.

Извѣстно е, какви размѣри взе по-нататѣкъ и какви сетнини имà казаното възстание, независимо отъ прѣдизвиканитѣ дипломатически прѣговори между великитѣ европейски сили по това възстание. Огънятъ се раздаваше както въ Сърбия, така и въ Черна-гора. Всичко това подѣйствува силно и въ поробена България. Всѣки ще си науми неволно старо-загорскитѣ събития, подготвеното съ незрѣлостъ старо-загорско възстаническо движение. Открито на врѣме отъ властѣта, то биде скоро и жестоко потушено. Ако и погасенъ, обаче повърхностно намѣсти, огънятъ не прѣстанваше да тлѣе като подъ пепель. Намѣсто да се обезсърдчатъ отъ старо-загорската несполука и старо-загорскитѣ бѣдствия, по-голѣмата частъ отъ цариградскитѣ българи като че да се усѣщаха отъ това нѣкакъ по-порасли нравствено. Самата мисълъ, че българинътъ захваналъ отново да се готви и да става съ оржие въ рѣка за народна свобода и политически права като че да подигаше нравствено тия българи, както и самия народъ, прѣдъ очитѣ на цивилизувания свѣтъ. Сполетѣлитѣ старо-загорчани нещастия сръщаха наистина у тѣхъ живо, дълбоко съчувствие, и тѣ се надпрѣварваха помежду си кой какъ, по-скоро да направи каквото му иде отъ-рѣжки за облекчение по възможности тия злощастия; и съ постѣпки отъ цариградски българи се успѣ и тогава да се изпратятъ лица или комисии тамъ за изучване по-отблизу работата; сжщеврѣменно, обаче, тѣ посръщаха тия злощастия безропотно като признакъ на развитата между народа самоотвержена готовность да се хвърли въ рѣшителна и отчаяна борба, да се изложи на всевъзможни